

schopnost užívatí rozumu, jednati promyšleně, plánovitě, uvědoměle před činem i po činu, a že tudíž »schází bezpečné doklady pro domněnku, že na obžalovaném lpí dědičná předúprava (praedisposice) vahou neodolně zatěživou«. Soudní lékařská rada, podávající posudek na základě spisů, obsahujících též nutná šetření soudní i brněnských znalců v době pozorování obžalovaného v ústavě o případných vrozených jeho dispozicích, neshledala potřebným, by ve smyslu § 11 odst. 2 vlád. nařízení čís. 154/1927 sb. z. a n. žádala za doplňující šetření, a považovala takto veškeré anamnestické doklady otce obžalovaného i jeho samotného se týkající za úplně dostačující pro znalecký posudek. Návrhu obhajoby na výslech Metoděje F-a a Marie T-ové nemohlo býti ostatně vyhověno z důvodu, že Metoděj F., byv již v přípravném vyšetřování jako svědek vyslýchán a použit výhody § 152 tr. ř., vzdal se svědectví a nově neprohlásil, že jest ochoten rozhodnutí to změnit, a že i svědkyně Marie T-ová vzdala se v přípravném vyšetřování svědectví a není dokladu o její ochotě vypovídati. Usnesením porotního soudu, kterým byly ony průvodní návrhy zamítnuty, nebyla tudíž nikterak porušena zásada trestního řízení, by věnována byla náležitá péče všem okolnostem, jež jsou příhodné pro obranu obžalovaného. Zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 3639.

Vzdání se opravného prostředku předpokládá, že si byl obžalovaný vědom možnosti napadati rozsudek opravnými prostředky a přes toto vědomí jasně a vážně prohlásil, že se této zákonné výhody vzdává; nejde o takové prohlášení, odchýlil-li se obžalovaný ihned po udělení právního poučení od dřívějšího prohlášení a na podání zmateční stížnosti trval.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm I 153/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 24. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechodem proti bezpečnosti života ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Především jest se obíratí otázkou, zda se vůbec lze zabývatí zmateční stížností, a nepřichází-li snad v úvahu předpis § 1 čís. 1 nov. k tr. ř. ohledně vzdání se zmateční stížnosti. V protokolu o hlavním přelíčení jest ovšem uvedeno, že se obžalovaný po vyhlášení rozsudku a po udělení právního poučení výslovně vzdal opravných prostředků, přijímaje trest; leč z dodatečné zprávy samosoudcovy vysvítá, že právní poučení nebylo obžalovanému uděleno před oním jeho prohlášením, nýbrž teprve po tom, když obhájce obžalovaného byl prohlásil, že ohla-

šuje opravné prostředky, a že pak obžalovaný s prohlášením svého obhájce souhlasil. Vzdání se opravného prostředku podle zákona předpokládá již pojmově, by si byl obžalovaný vědom možnosti, napadati rozhodnutí opravnými prostředky, přes toto vědomí však jasně a vážně prohlásil, že se této zákonem mu poskytnuté výhody vzdává. O takovém prohlášení nelze v souzeném případě mluvit, an obžalovaný ihned po udělení právního poučení se odchýlil od původního svého prohlášení a na podání zmateční stížnosti trval a trvá, což svědčí jasně o tom, že bylo jen ukvapeně a nepromyšleně učiněno, aniž si uvědomil všechny důsledky svého projevu. Není proto závady, by zmateční stížnost nebyla k soudu přijata a věcně vyřízena.

Čís. 3640.

Úkolem zodpovědného redaktora jest pečovati o to, by obsah tiskopisu jím redigovaného byl s hlediska trestního práva nezávadným, by nebyl do tiskopisu pojat článek s trestným obsahem.

Řádné plnění tohoto úkolu zajišťuje si zodpovědný redaktor jen, učiní-li vhodná opatření dostatečná k tomu, by nebyl do tiskopisu pojat článek, jehož pojetí do tiskopisu neschválil.

Zanedbáním povinné péče je i nedostatek opatření, by tiskopis nebyl tištěn a rozšiřován, činí-li nemoc, nutná cesta nebo jinaká překážka zodpovědnému redaktoru nemožným splnění jeho úkol, najmě zamezení, by článek závadného obsahu nebyl do tiskopisu pojat.

Přestupek (přečin) podle čl. III. zákona čís. 142/1868 je deliktem kulposním, při čemž culpa, která se k tomuto deliktu vyžaduje, není zvláštním druhem nedbalosti, nýbrž má tytéž podstatné vlastnosti jako culpa podle trestního zákona vůbec; pachatel se tu tresce pro příčinnou souvislost činu s výsledkem, proto, že se z nedbalosti dopustil trestného činu, založeného obsahem tiskopisu.

Z této právní povahy deliktu plyne jednak, že se výše trestu řídí výsledkem činu, závažností a velikostí deliktu obsahového, z nedbalosti uveřejněného nebo rozšiřovaného, jednak redaktor nemůže býti odsouzen i pro přečin i pro přestupek, byl-li týmž nedbalým opomenutím povinné péče uveřejněn nebo rozšiřován tiskopis zakládající svým obsahem skutkovou podstatu různých deliktů, z nichž jeden sám o sobě opodstatňoval by odsouzení pro přečin, druhý sám o sobě jen pro přestupek zanedbání povinné péče.

Byly-li však závadné věty uveřejněny sice v témž čísle časopisu, nebyly však obsaženy v témž článku, nýbrž v různých člancích, byl zodpovědný redaktor povinen, by se o bezzávadnosti každého jednotlivého článku přesvědčil zvláště; proto se uveřejněním oněch článků dopustil trestného činu zanedbání povinné péče v několika směrech (několika reálně se sbíhajících opomenutí); jest proto v tomto případě posouditi a kvalifikovati každý jednotlivý z oněch deliktů zvlášť a samostatně.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Podněcování (§ 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.) k zločinu vzpoury podle § 159 voj. tr. zák. a k pokusu o násilnou změnu demokraticko-republi-